

Francesc Rotger

En aquestes darreres setmanes, dos espectacles relacionats amb el passat col·lectiu han visitat els escenaris de Palma. La companyia mallorquina Estudi Zero ha reposat, al Teatre Municipal, *La nostra història*, una divertida i pedagògica visió de la història illenca, des del període pretalaiòtic fins a la infantesa de Jaume II de Mallorca. La Compañía Nacional de Teatro Clásico presentava, a l'Auditori, *La Estrella de Sevilla*, peça atribuïda a Lope de Vega, en versió del mallorquí Joan Oleza, amb la particularitat que és la primera obra coneguda del Segle d'Or espanyol a la qual el paper de dolent recau en la figura del rei (Sancho IV "el Bravo" de Castella, subjecte poc recomenable que usurpà la corona al seu nebot).

Tant el teatre com el cinema s'han inspirat en la història en un bon grapat d'ocasions. De fet, qualcú ha dit que l'art imita la vida i el que sí és cert és

que una ullada a les cròniques que reflecteixen el passat dona tal conjunt d'arguments, drames, tragèdies i comèdies, que faria tornar pàl·lid el més agosarat dels guionistes de col·brots. El teatre va descobrir aquesta pedrera tot d'una: de fet, bona part de les tragèdies de la Grècia clàssica que han arribat fins als nostres dies agafen la seva inspiració de l'interminable corpus, entre mitològic i pròpiament històric, que integren els fets de les dinasties primitives de l'Hèlade, o fins i tot de les guerres, no menys interminable, entre els propis grecs o entre els grecs i els perses. Ja no parlem de Sir William: la part més coneguda de la seva producció dramàtica és d'origen històric, encara que amb més que notables llicències i llibertats.

El cinema, ja de ben jove, també va comprendre les immenses possibilitats de la història. I no tan sols com a punt de partida d'una creació artística; també, lamentablement, com a eina

propagandística de les més diverses ideologies. D'*Ivan el Terrible* a *Alba de América*, encara que amb tots els matisos qualitatius que es vulguin, el cinema històric, que és tot un gènere, encara que darrerament una mica en decadència, ens ha venut les motos més variades, i el teatre també: Shakespeare posava pels níguls Enric VII, que era el padrí de la seva protectora, i en canvi pintà amb els colors més foscos Ricard III, el seu enemic. En aquest sentit, *La Estrella de Sevilla* destina un càstig més bé "light" per a Don Sancho i *La nostra història* no entra massa en aquest joc de bons i dolents: el seu punt de vista és fonamentalment amable. □

